

CE LASĂ GILLETTE ÎN URMĂ

(văzută de cei care pornesc din nou)

„O clinică vindecă pacienții. O comunitate a îngrijirii îi susține pe oameni.”

I. Ce rămâne

Eram în sala de recreere, cea deschisă pacienților pentru odihna de după-amiază, pentru țigară, pentru conversație — și nouă, însoțitorilor, care așteptam să ne ducem bolnavii acasă.

Nu eram neliniștit, dar eram atent: la felul în care un om devine fragil înăuntrul bolii, adesea invalidante și fără ieșire, o boală care nu se uită la vârsta nimănui.

Erau cinci bărbați și o femeie, toți așezați în scaune cu rotile. S-au întors spre mine și au început să mă întrebe câți ani am, ce meserie fac, cu ce mă ocup, care e vocația mea; iar la urmă au vrut să știe ce cred despre anumite chestiuni de politică și de religie și despre câteva figuri publice.

Aveau ochii stinși, ochii cuiva care doar așteaptă să vadă lumina stingându-se. Și în schimb eu, lumina aceea, am aprins-o din nou.

E felul meu de a fi cu oamenii: să-i fac să zâmbească. Nu sunt actor și nici bufonul clinicii — doar un om ca mulți alții, dar nu la fel de comun ca pâinea.

Apoi mi-au cerut o poveste. Și aici trebuie să fiu cinstit cu cititorul: cea pe care am spus-o nu era o glumă politicoasă și n-aș fi spus-o în niciun alt loc. Dar acolo, în sala aceea, permisiunea de a râde de ce le luase viața era a lor s-o dea, lor înșiși. Și mi-au cerut-o. Așa că o relatez așa cum a fost, pentru că s-o curăț de tot ar însemna să-i trădez.

Să vă povestesc — am spus — despre un bărbat în scaun cu rotile, fără brațe și fără picioare, care într-o zi a răspuns la un anunț pe un site de întâlniri.

Și dacă cineva nu zâmbește, am adăugat, nu e vina mea: înseamnă doar că azi nu e ziua lui.

O femeie foarte bogată, înaintată bine în vârstă — pe la optzeci de ani — ajutată de nepoata ei de patruzeci și cinci de ani, își căuta un soț. Dar după tot ce o învățase viața, avea idei clare despre bărbatul pe care îl voia: unul care să nu ridice niciodată mâna, unul care să stea acasă și — să zicem așa — un bărbat cu proporții generoase.

S-a auzit o bătaie în ușă. A găsit în fața ei bărbatul acesta în scaun cu roțile, fără brațe și fără picioare, dar tânăr și chipeș, venit să candideze la anunț.

I-a luat interviul.

Voia un bărbat care să nu ridice niciodată mâna: iar el n-avea brațe. Primul punct în favoarea lui.

Îl voia casnic, liniștit: iar el era fără picioare, în scaunul lui. Al doilea punct în favoarea lui.

Și la urmă i-a spus că îl vrea bine dotat. Iar el, cu toată seriozitatea, i-a răspuns: „Doamnă... și cu ce credeți că am bătut la ușă?”

În acel moment cei cinci bărbați au izbucnit în râs și nu se mai puteau opri. Dar femeia a rămas serioasă, impasibilă. Și toată atenția mea s-a îndreptat spre ea.

Pentru ea n-aveam a doua versiune, nu pregătisem nimic. Dar am avut o sclipire: i-am spus că, dacă dorește, îi dau numărul de telefon al acelui candidat. I s-au luminat ochii, a zâmbit și a spus: da, da.

Îi câştigasem un zâmbet. Îmi atinsesem scopul. Era tot ce rămânea din acel moment — și era de ajuns.

Când am plecat din unitate, toți m-au întrebat când mă întorc și dacă mai am și alte povești.

II. Epilog

Oamenii cred că ceea ce rămâne este o fișă medicală, o radiografie, o terapie de continuat acasă sau un număr de telefon mâzgălit în grabă pe o bucată de hârtie.

Se înșală.

Când un om pleacă dintr-o unitate, nu ia cu el aproape nimic din ce s-a folosit ca să fie vindecat.

Ia cu el oamenii.

Ia cu el vocile.

Obiceiurile.

Coridoarele.

Orarele.

Chipurile care timp de săptămâni sau de luni au marcat timpul vieții lui.

Medicina rămâne în arhive.

Memoria ia alt drum.

Și despre acea memorie vreau să vorbesc.

III. Pagina autorului

Această lucrare nu a fost comandată.

Nu a fost vândută.

Nu a fost făcută în scopuri comerciale.

A fost scrisă pentru a da mărturie despre valoarea recuperării, a demnității umane și a relației dintre oameni.

Singura taxă cerută este un dolar simbolic — nu ca plată pentru lucrare, ci ca mărturie a unui angajament comun față de o cultură a îngrijirii, a speranței și a responsabilității.

Ferdinando